

Μια αντιδραστική μοναρχία, με το βασιλιά να θεωρείται ενσάρκωση του ινδουιστικού θεού Βισνού, η αγγλική αποικιοκρατία, οι επεκτατικές βλέψεις των Ινδιών και τα κοσμοκρατορικά σχέδια των ΗΠΑ, αυτοί ήταν οι παράγοντες που κρατούσαν το Νεπάλ, μια χώρα με μακράιωνα πολιτισμό στη «στέγη του κόσμου», τα Ιμαλάια, αλυσοδεμένο στο μεσαίωνα με λιγότερο από 1\$ την ημέρα κατά κεφαλή εισόδημα. Οι αλληπάλληλες λαϊκές αντιμοναρχικές και αντιϊμπεριαλιστικές εξεγέρσεις απ' τη δεκαετία του '50, με επικεφαλής αστικά και μικροαστικά κόμματα, αλλά και το ρεφορμιστικό «ενοποιημένο ΚΚΝ (ΜΛ)» αδελφό κόμμα του ΚΚΕ, είχαν καταλήξει σε εξευτελιστικούς συμβιβασμούς με τη μοναρχία και ακραία διαφθορά.

Εγκαινιάζοντας τον ένοπλο αγώνα το Φλεβάρη του 1996, σε μια ύπαιθρο χωρίς δρόμους, χωρίς ηλεκτρικό, χωρίς τρεχούμενο νερό (παρά τους τεράστιους υδάτινους πόρους που νεμόταν η Ινδία), με το 85% του λαού ακτήμονες και πάμφτωχους αγρότες, το ΚΚΝ (Μαοϊκό) δεν είχε στην κατοχή του ούτε ένα σύγχρονο τουφέκι. Με στόχο την ανατροπή της μοναρχίας και μια νεοδημοκρατική επανάσταση που θα άνοιγε το δρόμο για το σοσιαλισμό, προχωρούσε στην εφαρμογή της στρατηγικής του παρατεταμένου λαϊκού πολέμου. Μέσα σε 11 χρόνια, μέχρι σήμερα, κατόρθωσε να περάσει από τη στρατηγική φάση της άμυνας, στη στρατηγική φάση της ισορροπίας με την αντίδραση, για να καταλήξει από τα τέλη του 2004, με το μοίρασμα της γης στους αγρότες και με την εγκαθίδρυση λαϊκής εξουσίας και λαϊκής δικαιοσύνης, στη στρατηγική φάση της επίθεσης, στην απελευθέρωση του 80% της χώρας και στην περικύκλωση των πόλεων και της πρωτεύουσας.

Θεωρώντας την επανάσταση στη χώρα του ως τμήμα της παγκόσμιας προλεταριακής επανάστασης σε συνθήκες ιμπεριαλιστικής «παγκοσμιοποίησης» αλλά και υποχώρησης του διεθνούς κομμουνιστικού κινήματος, το ΚΚΝ (Μαοϊκό) εκτιμά ότι κάθε επανάσταση θα πρέπει να συνυπολογίζει σήμερα τον κίνδυνο της εξωτερικής ιμπεριαλιστικής εισβολής. Πιστεύοντας ακόμη ότι το ζήτημα των συσχετισμών δύναμης δεν πρέπει να εκτιμάται με στρατιωτικούς όρους και μόνο, αποφάσισε να συνδέσει το λαϊκό πόλεμο στην ύπαιθρο με το στόχο της λαϊκής εξέγερσης στις μεγάλες πόλεις και την επιδίωξη συμμαχιών με όσες δυνάμεις θα ήταν δυνατό να συμπαραταχθούν σε αντιμοναρχική και αντιιμπεριαλιστική κατεύθυνση.

Η όξυνση των αντιθέσεων στο στρατόπεδο της αντίδρασης, η δολοφονία του παλιού βασιλιά και της οικογένειάς του, η αντικατάσταση από τον αδελφό του και αδελφοκτόνο, όπως πιστεύει ο λαός, σημερινό βασιλιά Γκιανέντρα, η διάλυση του κοινοβουλίου, οι διώξεις των πολιτικών του αντιπάλων - όλ' αυτά οδήγησαν στη συμμαχία 7 αστικών και μικροαστικών κομμάτων με το ΚΚΝ (Μαοϊκό), στη μεγάλη λαϊκή εξέγερση και στη γενική απεργία των 19 ημερών του περασμένου Απρίλη. Ο βασιλιάς υποχώρησε, ξανάνοιξε το κοινοβούλιο και αναγκάστηκε να περάσει στο περιθώριο.

Οι προσπάθειες των αστικών κομμάτων και του ιμπεριαλισμού να διατηρήσουν σε ρόλο «τυπικό» τη μοναρχία, για να αξιοποιήσουν τον κρατικό μηχανισμό και το στρατό της, απαιτώντας ταυτόχρονα τον αφοπλισμό των ανταρτών, ανατράπηκαν στη συνέχεια. Οι συμφωνίες που υπογράφηκαν στις 8 και στις 21 του Νοέμβρη ανάμεσα στο ΚΚΝ (Μαοϊκό), τα 7 κόμματα και την κυβέρνηση δεν αποτελούν ούτε «Βάρκιζα» ούτε συγκυβέρνηση «Τζανετάκη», όπως εκτιμήθηκε λαθεμένα. Η συγκρότηση μεταβατικής κυβέρνησης μέχρι τη διενέργεια εκλογών για μια Συντακτική Εθνοσυνέλευση τον Ιούνιο του 2007, η οποία θ' αποφασίσει για το μέλλον της μοναρχίας, συνοδεύεται από την κατάργηση στο μεταξύ κάθε εξουσίας του βασιλιά στη διοίκηση του κράτους και στο στρατό, από την εθνικοποίηση της βασιλικής περιουσίας, μέτρα για την κατάργηση της φεουδαρχίας και το μοίρασμα της γης καθώς και τον αποκλεισμό από το κοινοβούλιο όσων κομμάτων και παραγόντων είχαν αντιταχθεί στη λαϊκή εξέγερση του Απρίλη.

Πρόβλημα στη συμφωνία δημιουργούν οι ρυθμίσεις για το στρατιωτικό ζήτημα. Ο αντάρτικος στρατός, ενώ δεν παραδίνει τα όπλα του, περιορίζεται σε 7 στρατόπεδα και ο οπλισμός του, εκτός απ' αυτόν που είναι απαραίτητος για την ασφάλεια των στρατοπέδων, κλείνεται σε αποθήκες με το κλειδί στα χέρια των ανταρτών και κάτω από την επιτήρηση του ΟΗΕ. Αντίστοιχα στις αποθήκες κλείνεται και οπλισμός του Στρατού του Νεπάλ «ανάλογος μ' αυτόν των ανταρτών», τη στιγμή όμως που οι δυνάμεις του σε άντρες και όπλα είναι τριπλάσιες απ' αυτές των ανταρτών (90.000 προς 30.000). Ο κίνδυνος για την αξιοποίησή του ενάντια στο δημοκρατικό, αντιμοναρχικό και αντιιμπεριαλιστικό κίνημα είναι κάθε άλλο παρά αμελητέος.

Από την άλλη πλευρά το ΚΚΝ (Μαοϊκό), που υπολογίζει και στις ισχυρές λαϊκές οργανώσεις του, έχει ξεκινήσει μαζικά συλλαλητήρια σε όλη τη χώρα και την πρωτεύουσα. Φαίνεται να θεωρεί ότι ένα αντιδραστικό πραξικόπημα σ' αυτές τις συνθήκες θα μπορούσε να οδηγήσει στην πλήρη απομόνωση όσων θα το επιχειρούσαν, στην τελική επικράτηση και στη νίκη των λαϊκών δυνάμεων...

Παρά τα πιθανά λάθη και τους κινδύνους, το επαναστατικό κομμουνιστικό κίνημα του Νεπάλ έχει κιόλας διαψεύσει τις θεωρίες για το «τέλος του κομμουνισμού» και έχει ανοίξει νέους δρόμους για την παγκόσμια προλεταριακή επανάσταση.

Ένα κίνημα αλληλεγγύης και επαγρύπνησης ενάντια σε κάθε αντιδραστικό πισωγύρισμα αποτελεί διεθνιστικό μας καθήκον απέναντι στον επαναστατημένο λαό του Νεπάλ...

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΝΕΠΑΛ

Συντάχθηκε απο τον/την ΕΚΚΕ
Σάββατο, 28 Μάρτιος 2015 20:23 -

του Χρίστου Μπίστη, στέλεχος του ΕΚΚΕ